

Nema stvarne razlike između ustaškoga i komunističkoga režima, a ako ima onda je komunistički bio zločudniji

Nakon odluke, najprije premijera Plenkovića, a potom i (jednoglasne) odgovarajućeg Saborskoga odbora, Hrvatska dolazi u poziciju i – priliku – poštenog i službenog određivanja prema ustaškom režimu Nezavisne države Hrvatske (NDH, 1941. - 1945.) i komunističkom režimu Josipa Broza Tita od 1945. do 1990.

Povod je bio spomenik HOS-a u Jasenovcu, ali samo povod; za tim određenjem postoji potreba od 1990., ali ga političke prilike, i hrvatski političari, nisu omogućili. A određivanje se moralo dogoditi, prije ili poslije, jer je more laži, optužbi i strahota obaju režima zagađivalo hrvatski društveni i politički život tim više što su se proširivale granice slobode i demokracije, a Hrvatska počela živjeti dovoljno dobro da više nije svu svoju snagu morala posvećivati preživljavanju – ratnom, političkom ili gospodarskom.

Kasnimo, ali gnojni se čir ne može izliječiti ako ga se ne zareže da gnoj iscuri van.

ISTINA, ZABRANE I PLENKOVIĆEVO VIJEĆE ZA SUOČAVANJE S POSLJEDICAMA VLADAVINE NEDEMOKRATSKIH REŽIMA

Za određivanje prema oba režima potrebna je objektivna istina a nje zasad nema nego u fragmentima i u „sivoj“ (neindeksiranoj) literaturi, jer još ne postoji sloboda pisanja o tim pitanjima. Sve što se dogodilo prije, u vrijeme i poslije II. svjetskoga rata zagađeno je lažima, političkim pritiscima, društvenom neodgovornošću i intelektualnim nemarom. Plenkovićevo Vijeće osnovano 2. ožujka 2017. (Klasa: 022-03/17-04/74, ur. broj: 50301-24/04-17-2, u daljnjem tekstu „Vijeće“) radi u toj situaciji i veliko je pitanje hoće li se uspjeti othrvati političkim i medijskim pritiscima (i pritiscima izvana) i napraviti ono što je u sadašnjem trenutku najbolje i najpoštenije moguće.

Iako sam o tome već pisao (<http://narod.hr/hrvatska/prof-dr-sc-matko-marusic-plenkovicevu-povjerenstvu-utvrdivanje-primjerenosti-ratnih-politickih-simbola>; <http://www.hkv.hr/domovini/vijece-tolitarizmi/26408-m-marusic-poziv-gradanima-da-salju-dokaze-svjedocjenja-i-dokumente-tzv-povjerenstvu-za-suocavanje-s-prosloscu.html>), zbog povijesne važnosti osnivanja toga Vijeća, još jednom tvrdim i utvrđujem da ono mora zadovoljiti sljedeće uvjete:

1. Rad Vijeće mora biti potpuno apolitičan, jer radi u okrilju i pod autoritetom Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU). HAZU mora svojim položajem, ugledom i funkcijom jamčiti pravednost, objektivnost i stručnost dokumenta koji će biti stvoren.
2. Svaki sastanak Vijeća treba snimati, pretvoriti u tekst i objaviti kao Akademijinu publikaciju, gdje će autori biti članovi Povjerenstva, a urednici primjerenom odabrani članovi HAZU-a.
3. Povijesna istina na osnovi koje će se donijeti zaključci i preporuke Vijeća, mora se osloniti samo na nesporne dokaze: službene dokumente i nalaze zemnih ostataka žrtava zločina koji se razmatraju. I u slučajevima kada ne će biti potpuna, nužno je da se dosegne znanstvena razina potpune eliminacije laži i podmetanja.

No, razlog pisanja ovoga teksta širi je od prijedloga definiranja rada Vijeća. Znajući da će lijevi politički svjetonazor ići za tim da se zabrane svi ustaški simboli („do nabranjanja imena, Budak, Francetić, po kojima se ništa ne smije nazivati“, Pupovac u „Otvorenom“), a da se ne zabrani ni jedan komunistički (opet Pupovac: <http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pupovac-ne-moze-se-izjednaciti-partizanska-petokraka-s-najvecim-zlom-fasizmom-981241/#axzz4UyUBFr5J>), izjavljujem sljedeće:

a) Zabrane ne će donijeti smirivanje lijevo-desnih prijepora u Hrvatskoj, jer će se zaobilaziti. Neki dan sam od splitskih umirovljenika čuo sljedeću rečenicu, popraćenu smijehom: „Za starački dom – spremni!“ Hoće li zabrana pozdrava „Za dom spremni“ obuhvatiti i tu modifikaciju? Ili onu „Sve za dom!“, a stol u kafiću odgovara „Posuđe, namještaj!“?

Najbolje bi bilo da se ništa ne zabrani, ali da se planira poštena naobrazba, učenje istina koje nam stoje na raspolaganju (dolje). Sjetimo se komunističke zabrane pjesme „Ustani bane Jelačiću“, koja se pjevala zaneseno i što se glasnije moglo: usprkos opasnosti zatvaranja, Hrvati su njome zazivali mitsku pomoć velikoga vojskovođe da ih oslobodi srpsko-komunističkoga jarma, a kad se to i dogodilo, ta se pjesma više uopće ne pjeva, iako je lijepa, politički korektna i pjevna, napose za zborove.

b) Nimalo mi nije stalo do ustaških simbola i nemam ništa protiv toga da se oni zabrane, ali onda – za svaku razinu zabrane – treba U JEDNAKOJ MJERI i simetrično“ (pjesma za pjesmu, krilatica za krilaticu, lik za lik, bitka za bitku, itd.) zabraniti i komunističke simbole! Tome su barem tri razloga:

(i) nesimetrična zabrana donijet će prkos, mržnju i osjećaj prevarenosti, a to može samo pogoršati sadašnje stanje;

(ii) komunisti su, na međunarodnoj i na domaćoj razini, počinili mnogo teže zločine nego nacisti odnosno ustaše (<http://www.vency.com/wars.html>); to ne smije biti neprilično mjeriti i izreći. U znanosti su brojevi argument, a ne ideologija ili politička moć.

(iii) ideologije komunizma i nacizma jednako su zle, neljudske i neprihvatljive. Nema govora o tome da je komunizam „blaži“ od nacizma, odnosno hrvatski komunizam „plemenitiji“ od ustaštva!

Ne može se prihvatiti sumarni, neutemeljen, neargumentiran i nepošten Pupovčev „sud“ i sud sličnih njemu! Ovo je slobodna i demokratska zemlja i u njoj ne može biti zabrane slobode mišljenja, govora i pisanja. Sudovi se donose na temelju istine i njezina značenja, a ne na osnovi političke snage ili lakoće pristupa javnim medijima.

KOMUNIZAM I USTAŠTVO NE RAZLIKUJU SE NI PO ČEMU

Kad se analizira bez predrasuda, mržnje i objektivno, po svim se značajkama komunističkoga i nacističkoga režima vidi da među njima nema bitne razlike. Odličnu analizu sličnosti i srodnosti komunizma i nacizma objavio je 2014. Marcel Holjevac

(<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/razlikuju-li-se-komunisti-imalo-od-nacista-141289/#axzz4VRHTmPf4>). Ovdje se pak kratko (načelno) uspoređuju značajke

komunističkoga i ustaškoga režima u Hrvatskoj, jer će takva analiza biti glavni kamen spoticanja Plenkovićeva Vijeća. Ne će mi biti žao pokaže li se da moja analiza nije sasvim točna, ali nikad ne ću prihvatiti paušalne ocjene komunističkim parolama. Argumente – brojeve i dokumente na stol, pa da vidimo tko što zastupa, tko laže, a tko govori istinu i pokušava pridonijeti zacjeljivanju rana. Primjer, vrlo, vrlo ilustrativan za to što sam rekao u prethodnoj rečenici: kojim je pravom Vesna Pusić javno rekla da za skidanje HOS-ove ploče u Jasenovcu ne trebaju zakoni nego „šrafenciger“? Upravo to je taj komunistički arogantni pristup da je sve onako kako oni kažu i nikako drukčije. To treba spriječiti, argumentima koji su dokazivi dokumentima i brojevima, u radu Vijeća i u svim prilikama kad se daju tako politikantske, arogantne i protuznanstvene izjave.

Ne smije suditi Vesna Pusić kojoj ne trebaju zakoni, nego suditi treba Istina koja se služi dokazima!

Zločini i žrtve

O žrtvama II. svjetskoga rata ima malo objektivnih podataka, a najobilniji i nedvojbeni su nalazi slovenskih iskopavanja poslijeratnih žrtava komunizma. Srbi ustaše optužuju za milijun ubijenih Srba, a britanski i drugi zapadni izvori procijenili su da je Tito pobio 570.000 političkih protivnika (P. Scaruffi, G. Heinsohn, J.R. Rummel <http://www.vency.com/wars.html>).

Srpske optužbe samo za Jasenovac išle su od 1,400.000 (Marić), naniže - 1.110.929 (Bulatović), 700.000 (Živanović, Trivunčić, Dedijer), 600.000 (Državna komisija 1945.) do 50.000 (Žerjavić), da bi se danas korigirala na oko 83.000, s tim da su popisu nađena brojna

ponavljanja i nedosljednosti

(https://hr.wikipedia.org/wiki/Sabirni_logor_Jasenovac#Broj_.C5.BErtava).

U tri Titova iskopavanja na Gradini, za koju i danas srbijanski političari govore da je stratište stotina tisuća (!) Srba, iskopano je oko 480 kostura, bez znakova nasilne smrti (strijelne rane, žica).

Slovenske sudskomedicinski zasnovane procjene govore o 140.000 Hrvata ubijenih samo u Sloveniji! Otkrivena su strašna stratišta s tisućama kostura, a sudskomedicinski nalazi govore o neljudski okrutnim načinima smaknuća. Procijenjeno je da u Hrvatskoj ima još 900 jama sa žrtvama masovnih partizanskih smaknuća, a masovne grobnice u Bosni i Hercegovini još čekaju neprocijenjene, a nekmoli otkopane i sudskomedicinski definirane.

Nad kim je počinjen genocid?

Po popisu stanovnika iz 1931.g., u Kraljevini Jugoslaviji je živjelo 6.785.499 pravoslavaca i 6.085.482 katolika. Nakon „genocida NDH nad pravoslavicima“, popis stanovnika 1948. godine pokazao je da je katolika bilo 5.199.770 ili 884.712 manje nego 1931., a pravoslavaca 7.783.046 ili skoro milijun više nego 1931.! Manjku katolika trebalo bi dodati skoro cijelo stanovništvo Istre, jer je ono katoličko a 1931. nije brojeno, dok 1948. jest.

Je li ovo istina ili nije? Lako je provjeriti, a ako se pokaže istinitim postat će sasvim jasno da je u II. Svjetskom ratu genocid počinjen nad hrvatskim, a ne nad srpskim narodom!

Rasni zakoni

Ustaše su donijeli rasne zakone, za Židove sigurno; navodno su to učinili pod pritiskom nacista, ali to ih ne oslobađa krivnje i sramote. Odnos prema Srbima treba pomno provjeriti, jer takav dokument nikad nitko nije objavio (koliko ja znam), a nesporno je da pravoslavna crkva na Cvjetnom trgu nije srušena, da je u ustaškoj vojsci bilo dosta Srba na najvišim položajima i da je obnovljena Hrvatska pravoslavna crkva. Netko bi trebao objektivno objasniti zašto je Tito pobio patrijarha i sve svećenike te crkve, napose u tome što, navodno, Hrvatsku pravoslavnu crkvu nisu izmislili ustaše, nego su obnovili crkvu koja je nastala u 19. stoljeću a ukinuta je u kraljevskoj Jugoslaviji.

S druge strane, komunisti su, i u Sovjetskom savezu i u Titovoj Jugoslaviji, donijeli ne samo zakone, nego i krilatice – paradigmu – da treba uništiti „buržoaziju“. Pa su to i napravili. Pobijene su tisuće ljudi, a komunisti su prisvojili njihovu imovinu. Koja je razlika toga i rasnih zakona? Jedne se progoni i zatire po rasi, a druge po socijalnom statusu (bogatstvu) i tu nema razlike u načelu diskriminacije i veličini zla! Uostalom, i komunisti su progonili ljude na nacionalnoj (folksdojčeri) i vjerskoj (više od 660 ubijenih katoličkih svećenika i redovnika) osnovi i na osnovi i malih razlika u političkim uvjerenjima (Goli otok).

Domoljublje

Ocjenjivanje domoljublja klizav je teren, i ne bi ga ni trebalo raditi. No komunisti tvrde da su upravo oni bili domoljubi jer su se „borili za oslobođenje od okupatora“, iako su se zapravo borili za spas Sovjetskoga saveza i za nasilno preuzimanje vlasti u cijeloj Jugoslaviji a ne (samo) u Hrvatskoj. Dakle, komunistička borba u II. Svjetskom ratu ni u čemu nije povezana s hrvatskim domoljubljem, nego je upravo suprotno: nepriznavanje Banovine Hrvatske i borba za (komunističku) Jugoslaviju a protiv NDH. Suprotnost hrvatskom domoljublju dokazuje smaknuće stotina tisuća Hrvata, vojnika i civila i to ne samo na Bleiburgu i Križnom putu, nego u svim krajevima gdje su Hrvati živjeli, ubijanje, potiskivanje i napokon potpuna eliminacija Hrvatske seljačke stranke, te progon hrvatskih domoljuba u Hrvatskoj i inozemstvu, sve do 1990.

Ustaše su pak, u strasti da bilo kojim sredstvima stvore samostalnu hrvatsku državu, vezali uz nacizam kad im je on ponudio državu kojoj su obećali svoje živote. Prije 1941. oni nisu bili uključeni u fašističke niti u nacističke stranke, a nisu se uključili ni tada, ali jesu platili cijene koje se nisu smjele platiti: gubitak Dalmacije, sudjelovanje u njemačkoj vojsci do razine pohoda na Staljingrad i, možda nevoljko, ali ipak stvarno prihvaćanje rasnih zakona.

No, ako gledamo domoljublje u njegovom doslovnom značenju, sa stajališta današnje Hrvatske, koju prihvaćaju i hrvatski ljevičari, i Srbi i Srbijanci, onda ćemo vidjeti jasnu sliku: ustaše su se borili za Hrvatsku, a komunisti za Jugoslaviju. U odgovoru na to pitanje ne smije se odmah skrenuti na zločine ili ideologiju, jer ovdje točku po točku analiziramo sve parametre usporedbe komunista i ustaša, u ovom smo odjeljku govorili o pitanju domoljublja. U odnosu na to pitanje hrvatskoga domoljublja, vrlo važnim dokazom neprihvatanja hrvatske države od strane hrvatskih komunista postaje i njihovo glasovanje protiv hrvatskoga osamostaljenja u demokratskom Saboru 1990.!

A ako bi se gledalo sa stajališta povijesti, Hrvati su od 1102. željeli vlastitu, nezavisnu državu; a ako se gleda sa stanja 1941., stvar za komuniste ispada još gora: prije II. svjetskoga rata, navlastito zbog srbijanskoga terora, hrvatski je narod listom bio za samostalnu hrvatsku državu, a komunisti su to potpuno zanemarili i od početka krenuli u obranu Jugoslavije, sam se tom razlikom da oni u njoj vladaju. Gdje tu ima i traga hrvatskoga domoljublja?

Ideologija i kolaboracija

Ustaše su dobili državu od tada nacističkih Nijemaca i kolaborirali su s njima, ali, formalno gledano, oni nisu bili nacisti. Na izborima 1939. hrvatska nacistička stranka dobila je 150 glasova Samo toliko! Jeste li to znali?). Pavelić je oružanu borbu kao jedini način otpora srpskoj diktaturi proglasio (i emigrirao je) 1929., kao reakciju na ubojstvo Stjepana Radića, a Hitler je tek 1933. došao na vlast. On je svoju nacionalsocijalističku stranku imao i ranije (Musolini je kao fašist došao na vlast 1922.), ali ustaše nisu ni osnivali, niti se učlanjivali u fašiste ni u naciste.

Razlika nije simbolična, nego velika: jedno je biti član stranke, a drugo je surađivati s takvom strankom. Kratko rečeno: ustaše jesu bili kolaboracionisti, ali nacisti nisu bili. S druge strane, komunisti jesu bili članovi Partije, a Partija jest bila članica moskovske Kominterne. Samo konstatiram.

Komunistička ideologija starija je i isključivija od nacističke. Sovjetski savez bio je totalitarniji od nacističke Njemačke, a žrtve komunizma barem su dvostruko brojnije od žrtava nacizma (<http://www.vency.com/wars.html>). Na osnovi čega bi se onda smjelo reći, ili implicirati, da je komunizam manje zlo od nacizma? Hrvatski komunisti često daju do znanja da razlika leži u ciljevima: nacisti su išli za supremacijom svoje nacije, a komunisti za dobrobiti siromašnih. No, veliko je pitanje razlikuju li se jednako isključivi, okrutni i zloćudni totalitarizmi kad djeluju u ime nacije odnosno klase. Put u pakao često je popločan dobrim namjerama, a namjere komunizma i nacizma jednako su čovječanstvo odvele u dva pakla koja se ni po čemu nisu bitno razlikovala. U tom času i pred tom činjenicom namjere ne mogu biti izlika ni za što, a napose ne za progone i smrt milijuna ljudi.

Današnji hrvatski ljevičari izravni su i neskriveni nasljednici Komunističke partije Hrvatske (KPH), pa potom Saveza komunista Hrvatske (SKH), pa Stranke demokratskih promjena (SDP), koji su 1990. glasovali protiv osamostaljenja Hrvatske i koji i danas u svojem „nasljednom vlasništvu“ drže dokumentaciju KPH i SKH. U međuvremenu su samo izraz „komunisti“ zamijenili izrazom „antifašisti“. Tvrde da su oni ti „koji su Hrvatsku doveli na stranu pobjednika“ i koji su se „borili protiv zla nacizma, s kojim su ustaše kolaborirali“. No, pritom taje nespornu činjenicu – vlastite kolaboracije s nacizmom! Naime, jugoslavenski (dakle i hrvatski) komunisti nisu se oglasili kad je nacistička Njemačka 1. rujna 1939. godine napala Poljsku, ni 17. rujna 1939. godine kad je pak Sovjetski savez napao Poljsku i nakon dva tjedna je raskomadao i podijelio s nacističkom Njemačkom! Šutjeli su jer su bili suglasni s komunističkom okupacijom dijela demokratske Poljske države!

Hrvatski komunisti nisu prosvjedovali ni kad su njemačke podmornice napadale britansko i američko trgovačko brodovlje, niti kad su nacisti okupirali Dansku, Norvešku, Nizozemsku, Belgiju, Luxemburg i Francusku. Oni taje činjenicu da je njihov kreator, vođa, financijer i naredbodavac Staljin čestitao Hitleru na osvajanju Pariza! Poduprli su zračne napade na

Veliku Britaniju, te 10. srpnja 1940. sovjetsku okupaciju Litve, Letonije i Estonije te okupaciju Grčke. Po napatku Kominterne (?) osnivanje NDH 10. travnja 1941. primili su bez prigovora, bez ustanka! Je li istina da su 17. travnja 1941. s Pavelićem potpisali pakt o nenapadanju i o formiranju KPH u sklopu NDH?

Ukratko, dakle, 23 mjeseca (praktički dvije godine!) KPJ/KPH bila je preko Sovjetskoga saveza, pa i izravno, dio –nacističke koalicije. U ime čega se onda nazivaju antifašistima? Kako objašnjavaju ta i takva svoja politička opredjeljenja? Zar i to nije kolaboracija s nacistima u ime „viših ciljeva“, poput ustaške, kojoj je viši cilj bila nezavisna država Hrvatska? Komunisti su savezništvo s nacizmom prekinuli zbog raskida savezništva Hitlera i Staljina do kojega je došlo 22. lipnja 1941. s njemačkim napadom na Sovjetski savez, a ne zato što im se nacizam gadio.

Bili su Staljinovi gojenici i vojnici i time nacističko-fašistički kolaboratori, a „antifašisti“ su postali onda kad im je to naredio Staljin da bi obranio Sovjetski savez i svoj neljudski totalitarni režim.

Na kraju rata, kad je pred saveznicima kapitulirala Njemačka, ustaše su položili oružje, a Tito je onda pobio stotine tisuća nenaoružanih Hrvata i okrutno protjerao i dijelom pobio domicilne Nijemce i Talijane, a Staljin je pobio sve Kozake i Vlasovce, čak i svoje vojnike koji su se vratili iz njemačkoga zarobljeništva. Kakav mora biti čovjek koji ima obraza braniti sva ta zlodjela?

Postupci tih „antifašista“ prema različitim nimalo se nisu razlikovali od postupaka – fašista; njihove postupke i odnos prema demokraciji jasno je opisala Diana Majhen u <http://narod.hr/hrvatska/antifasizam-kao-skup-poremecenih-vrijednosti>.

Tito je počinio tvarni (brojčani) i civilizacijski genocid nad hrvatskom nacijom. Pobio je sve vojnike koje nije pobijedio ni u jednoj većoj bitci, čak ni 1945. (npr. Koprivnica), te intelektualce, svećenike i sve poduzetnike koji su imali ikakvo bogatstvo.

Promjena režima u vremenu

Hrvatski komunisti iskrivljuju i istinu o Titovu režimu. Kao – do 1948. je bio grozan, a onda se, nakon prekida sa Staljinom, popravio. Argument im je da je 1965. napuštena planska ekonomija („tvornice predane radnicima“), ljudi su dobili putovnice. To nije ona prava istina! Titov režim bio je od početka do kraja totalitarni, bez zrna demokracije i ljudskih prava.

Tisuće domoljubnih Hrvata osuđene su 1972., glasovanje nikad nije bilo višestranačko, ni sindikati nisu bili dopušteni nego kao prirepak Partije, nije bilo slobode govora (verbalni delikt), novine i knjige su prolazile cenzuru, a konkretne neprijatelje su ubijali do kraja svoje vlasti. Što se pozitivno može reći o tom režimu prije nego je pao sam od sebe? („Manje su ubijali“, rekao je nedavno jedan hrvatski ljevičar na HTV-u!)

Zatim se nepošteno uspoređuju laži o Jasenovcu i Jadovnom sa stanjem u Jugoslaviji osamdesetih godina XX. stoljeća. To ne samo da nije logično, nego je – prevara!

Komunistički režim u Hrvatskoj nije pao prije pada sovjetskoga i uvijek je imao sva obilježja totalitarizma. Iz današnje se perspektive ne može pogađati što bi bilo sa značajkama totalitarnog ustaškoga režima da je trajao do 1990., ali za komunistički je nedvojbeno da, uz neke modifikacije zbog pritiska izvana i slabljenja iznutra, nikad nije promijenio svoj totalitarni karakter.

Osveta

Bilo bi bolje da se u raspravu o ovoj teškoj temi ne uvodi pojam osvete. Osveta nije civilizacijski prihvatljiv pojam, kažnjiva je po svim zakonima u svim zemljama i nedostojna je čovjeka. No, ako se za zločine zajedno nazvane „Bleiburg“ implicira ideja osvete, onda se jednako tako može reći da su se ustaše osvećivale za ubojstva i progone Hrvata u kraljevskoj Jugoslaviji, za ubojstvo Stjepana Radića i za srpske zločine nakon uspostave ustaške države. To je ružno i ne bi nas nikud odvelo. No, onda taj klasičevski trik treba maknuti s dnevnoga reda.

Teritoriji

Ustaše se kritizira da su Italiji prepustili Dalmaciju, i jesu. U tome ih ne može opravdati potreba za talijanskim oružjem i talijanski pritisak u času kad je njih tristo talijanskim kamionima dovedeno u Zagreb na vlast, ali ipak je čisto krivotvorenje povijesti što se pritom ne spominje Rapalski ugovor iz 1920. (https://hr.wikipedia.org/wiki/Rapalski_ugovor) po kojemu je srpski režim Dalmaciju predao Talijanima. Komunisti su pak predali Srijem i Boku Kotorsku. Za partizanski povratak Istre u Hrvatsku (i Sloveniju), ustaška je logika jednaka za Bosnu i Hercegovinu, samo što se oni nisu uspjeli održati na vlasti.

I to je ružna tema i ne bi je trebalo otvarati. No, molim onda da se ni povratak Istre ne rabi kao argument u prilog komunističkom totalitarnom režimu. Fojbe da i ne spominjemo.

Državno uređenje

Tu su stvari jasne i jednoznačne: ustaše su imali totalitarnu državu u suradnji s nacistima, a komunisti jednako totalitarnu u suradnji sa Sovjetskim savezom. Vjerujem da nije ni potrebno ni pristojno brojiti i uspoređivati žrtve komunizma i nacizma na međunarodnoj razini.

Koja je ustaška inačica komunističke sintagme „diktatura proletarijata“? Za one koji žele uspoređivati, meni na pamet pada samo „Ljutu travu na ljutu ranu“.

Ima li razlike u zlogukosti tih krilatica?

Ima li razlike u broju žrtava koje su proistekle iz njihovih poruka?

Povodi

Nijemci su na vlast doveli ustaše nakon što je Hrvatska seljačka stranka (HSS) s Mačekom na čelu, odbila suradnju. Zašto Maček onda nije u Titovu režimu bio antifašistički heroj, a zašto to nije ni danas? Dok francuski general Petain prihvaća francusku državu kakvu mu daju pobjednički Nijemci 1940., Maček odbija suradnju i završava u – Jasenovcu. U komunističkoj smo školi učili da je Maček kolaborator. Kako to?

Komunisti na vlast dolaze silom, jednako kao ustaše, s tim da su se dulje i bolje spremali. Svi su im vođe školovani u Moskvi u školama Kominterne i aktivnost svih godinama je financirala Staljinova Partija, sve do njihova osvajanja vlasti (pa i do 1948.).

Nisu sporni komunistički dokumenti sa Staljinovim naređenjem da 22. lipnja 1941. svi komunisti krenu u borbu za obranu Sovjetskoga saveza, niti naputci Kominterne da komunisti iskoriste okupaciju i stave se na čelo otpora da bi preuzeli vlast! Visoki i ugledni hrvatski komunistički dužnosnik Sibe Kvesić piše ovako:

... Time se komunističkim partijama svih okupiranih zemalja, pružila jedinstvena prilika da dizanjem oružanih ustanaka, u rodoljubivoj borbi za oslobođenje svoje zemlje, zauzmu komandne položaje, steknu golem prestiž i – bez velikih unutarnjih trzavica – ostvare svoje revolucionarne ciljeve.

...sazrijevalo je i naglo se širilo uvjerenje da nastupa epoha socijalističke revolucije.

(http://www.znaci.net/00001/124_1.pdf).

Kakvo oslobođenje, kakvo domoljublje – radilo se o komunističkoj oružanoj borbi za osvajanje vlasti! To su nazivali revolucijom, izrazom koji im je i danas svet (v. ispade Obersnela, Kapovića, Markovine i njihove rodbine i svojte na proslavama Titova lažnoga rođendana u Kumrovcu).

Saveznici

Ustaški saveznici nisu sporni, to su Sile osovine. Od komunističkih nije sporan Staljin, čija vojska, a ne Titova, izbacuje Nijemce iz Srbije, Vojvodine i dijela Slavonije. Komunisti se od kraja II. svjetskoga rata, do danas, predstavljaju kao dio Zapadne antihitlerovske alijanse, što je čista laž! Ni na jednoj konferenciji predsjednika SAD-a, Velike Britanije i Sovjetskoga saveza Titovi partizani nisu prihvaćeni kao ravnopravni saveznici, nego kao skupina čija se borba protiv Nijemaca podupire. Tito je sa Saveznicima potpisao suradnju s kraljevskom vladom i u svoju je vladu, do izbora, kao vicepremijera primio haesesovca Ivana Šubašića i obvezao se da se do kraja rata ne će donijeti odluka o konačnom državnom uređenju

https://hr.wikipedia.org/wiki/Sporazumi_Tito-%C5%A0uba%C5%A1i%C4%87! Izbori su održani u studenom 1945., što znači da komunistička (Titova) vlast nije bila automatski odobrena od Saveznika, nego da je odlučeno da o vlasti odluče slobodni izbori.

Najprije su pobijene stotine tisuća potencijalnih glasača koji za komuniste ne bi glasovali (ukupno 570.000?!). Sami izbori nisu bili slobodni i to je bilo toliko očito da je već prije njihova održavanja Šubašić napustio Beograd. Glasovalo se ubacivanjem kuglice u jednu od dvije kutije, pod kontrolom naoružanih komunističkih predstavnika. Svi izabrani nekomunistički kandidati eliminirani do 1948.

https://sh.wikipedia.org/wiki/Hronologija_FNRJ; <http://www.kafotka.net/galerije/karlovac-1945-1960/izbori-11-studenoga-1945>).

Pitanje oslobođenja zemlje

Komunisti kao neupitno sebi dodjeljuju zaslugu da su oni „oslobodili zemlju“. Radi se o Jugoslaviji, ali se implicira i Hrvatska. Implicira se i to da je slobodjenje od okupatora velika stvar i da za nju vrijedi popustiti na nekim grijesima, poput ubojstava stotina tisuća ljudi nakon završetka oružanih sukoba. No, nije tako!

Nije istina da su partizani oslobodili Hrvatsku, a nisu ni Jugoslaviju! Protiv Nijemaca se oni praktički nisu ni borili; osim ofenziva Nijemaca na partizane, od partizanskih ofenziva na Nijemce poznate su samo diverzije iz filmova. U Srbiji je partizanski pokret ugušen još 1941., i glavna borba partizana odnosila se na uništenje ustaške NDH. Partizani su dugo bili tek hrvatski Srbi u pobuni protiv hrvatske države, jednako kao što su se 1939. pobunili protiv Banovine Hrvatske. Iz Jugoslavije se Nijemci povlače i polažu oružje zbog pobjede Saveznika, a ne zato što su ih partizani natjerali da se povuku iza austrijske granice. Ustaška država pada zbog pada Nijemaca, jer se ustaše ne odriču savezništva sa silom koja im je poklonila toliko željenu državu. Sovjeti istiskuju Nijemce iz Beograda i sjeveroistoka cijele zemlje. Umjesto oslobođenja, nastavka Banovine iz 1939. ili slobodnih izbora, Hrvatska ima samo smjenu okupatora i gubitak makar i formalne države te stotine tisuća smaknuća, na razini genocida.

Komunističko „oslobođenje“ svodi se na to da je komunistička vlast terorom i krivotvorenjem izbora zamijenila onu kraljevsku.

Krilatice

Komunisti ne kažu da je krilatica „Za dom spremni“ ružna, nego je zabranjuju zbog njezine povezanosti s ustašama. No govore da je krilatica „Smrt fašizmu – sloboda narodu“ lijepa do svetosti, iako je ona direktno povezana s Hudom Jamom i Ovčarom (i još 1600 masovnih grobnica Hrvata od komunističke ruke). No, kad se „Smrt fašizmu – sloboda narodu“ oljušti od propagande i nasilja, ona nije ništa ljepša i plemenitija od ustaške „Za dom spremni“ kad se ta oljušti od kolaboracije s nacistima. U čemu bi bila? Komunistička spominje smrt drugih (koje će oni usmrtniti), a ustaška spremnost na vlastitu smrt (za svoju domovinu). Koja je razlika između ljubavi za dom i ljubavi za narod?

Europska i hrvatska osuda komunizma

Komunisti jesu pridonijeli borbi protiv Hitlera, ali i preuzimanju Istočne i srednje Europe, uključivši Hrvatsku i Jugoslaviju od strane Staljinova režima. Tu se stvara kružni argument u kojemu je komunistima nužno ustrajati na tome da je nacizam gori nego komunizam; naime, oni su pridonijeli padu nacizma i usponu komunizma, a to se poništava ako su nacizam i komunizam jednaki.

Međutim, prema zadnjoj rezoluciji Europskoga parlamenta o “europskoj savjesti i totalitarizmu“ (Resolution on European Conscience and Totalitarianism), prihvaćenoj nakon zajedničkoga prijedloga o rezoluciji (Joint Motion for a Resolution) od 2. travnja 2009., stoji: “... (Europa) *drži da je primjereno očuvanje povijesne memorije, opsežno revidiranje europske povijesti i da će europsko široko priznavanje svih povijesnih aspekata moderne Europe jačati europske integracije*“. Ta se Rezolucija (iz 2009.) nadovezuje na Rezoluciju

parlamentarne skupštine Vijeća Europe br. 1481 iz 2006., o potrebi međunarodne osude zločina totalitarnih komunističkih režima.

Hrvatski sabor je 30. lipnja 2006. godine donio Deklaraciju o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945.-1990. (NN, 76/2006). Tu jasnu, nedvojbenu i savršeno sročenu (hrvatsku!) deklaraciju vrijedno je citirati u dijelovima koji se izravno odnose na rad i SABOROM ZADANE KRITERIJE Plenkovićeve Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima:

3. Zločini komunizma su opravdavani u ime »teorije« o klasnoj borbi i načela o diktaturi radništva (proletarijata). Interpretacija oba načela ozakonila je »eliminaciju« ljudi koji su smatrani opasnima za izgradnju novog društva i, kao takvih, neprijateljima totalitarnoga komunističkog režima. Velik broj žrtava u svakoj zemlji bili su državljani te zemlje.

4. Pad totalitarnih komunističkih poredaka (režima) u Srednjoj i Istočnoj Europi nije bio u svim slučajevima, pa ni u slučaju Republike Hrvatske, popraćen nacionalnim i/ili međunarodnim istragama zločina koje su ti režimi počinili. Dapače, počinitelji tih zločina nisu izvedeni pred sud međunarodne zajednice, kao što je bio slučaj sa stravičnim zločinima koje je počinio nacionalsocijalizam (nacizam).

5. Kao posljedica toga vrlo je niska svijest javnosti bivših komunističkih zemalja, pa i hrvatske javnosti, o zločinima počinjenima od strane totalitarnih komunističkih režima. Komunističke partije su legalne i aktivne u nekim zemljama, iako se u nekim slučajevima nisu distancirale od zločina koje su počinili totalitarni komunistički režimi u prošlosti.

Bude li poštovalo postojeće dokumente i dokaze, Vijeće ne bi trebalo popustiti ni pod čijom dimnom zavjesom i moglo bi donijeti poštene, pravedne i osnovane preporuke. Jer o istini o nacizmu i komunizmu postoje jasni dokumenti i stavovi na najvišim razinama odlučivanja i Europe i Hrvatske, u tijelima koja se nazivaju parlamentima a čija je funkcija da DONOSE zakone. Moramo očekivati da će Vijeće poštovati riječ (zakon) Hrvatskoga sabora!

Zaključak

Kada se na pitanja komunizma i ustaštva gleda argumentirano i objektivno, ni u jednom se sustavu ne može naći dovoljno velika razlika koja bi jedan činila boljim ili gorim. Zato Plenkovićevo Vijeće treba jako paziti da zabrana simbola, krilatica, osoba, bitaka i sl. bude sasvim simetrična.

Najgore bi bilo da zabrane budu nesimetrične. Za nesimetriju nema razloga jer se dva sustava bitno ne razlikuju, kao što je ovdje naznačeno. Nesimetrija će dovesti do osjećaja prevare i pojačat će nezadovoljstvo i sukob.

Najbolje bi bilo da se zabrane ne propišu, jer one izazivaju revolt i inat.

Budući da će i jedna i druga strana ustrajati na zabranama i da se parcijalne zabrane ne mogu dobo izmjeriti, ako se zabrane već moraju donijeti, onda bi najbolje bilo da za obje strane budu potpune: zabrana svega komunističkoga i svega ustaškoga.

No, ne vjerujem da će se nacija smiriti dok se ne objavi znanstvena istina o svim značajkama, djelovanjima i „rezultatima“ obaju sustava. Međutim, i Vijeće je korak naprijed, vrlo važan korak. Ovdje sam predvidio kojim će se lažima ono morati baviti, iako bih volio da svi članovi Vijeća budu objektivni i suradljivi i da korak naprijed bude jako velik. No, bez obzira na to koliki će biti, istina će se naći prije ili poslije.

Priča o Vijeću podsjeća na priču o beatifikaciji Blaženoga Alojzija Stepinca: Srbi nikad ne će prihvatiti da je on svetac, ali morat će se suočiti s podacima koji govore da jest svetac. A i mi se moramo suočiti s tim podacima i s podacima koje će utvrditi Plenkovićevo Vijeće. Puno ćemo naučiti. (Šifra: „Sabor je zakon“!)

Matko Marušić

Hrvatski tjednik, 21. lipnja 2017. br. 665, str. 40-47. (Naslov u HT je urednički.)